



Bladenmaker Veronique Werz (44) heeft een meervoudig complex gehandicapte zoon. Daardoor kent zij de uitdagingen en ervaringen van ouders met zorgintensieve kinderen. Voor die doelgroep richtte zij bijna drie jaar geleden het succesvolle kwartaaltijdschrift *Lotje&co* op. Zware thema's worden niet uit de weg gegaan, maar het blad focust vooral op wat je nog wel allemaal als gezin kunt doen. "Ik wilde een wegwijzer en platform maken voor gezinnen die allemaal het gevoel kennen er soms alleen voor te staan."

Toen Teun in juni 2000 vier maanden oud was, is hij gereanimeerd uit een wiegendood. Mijn man en ik waren vanaf dat moment een half jaar lang bijna fulltime in het Wilhelmina Kinderziekenhuis te vinden. Hierna kregen wij een ander kind mee terug naar huis. Teun sliep of huilde alleen nog maar en dan vooral dat laatste. We kwamen in een nieuwe, voor ons totaal onbekende situatie terecht en we werden geconfronteerd met allerlei vragen, problemen en uitdagingen.

We hebben een speciale crèche geregeld en vonden via een advertentie in *Arts en Auto* een toegewijde oppas met een medische achtergrond. Zij en een andere lieve dame hebben het mogelijk gemaakt dat wij de afgelopen twaalf jaar keuzes hebben kunnen maken die bij ons passen. Keuzes die te maken hadden met de kwaliteit van leven van Teun, maar ook met ons eigen leven. We hebben altijd meer gezocht naar de moge-

'Alles kan totdat het tegendeel is bewezen'

lijkheden, dan ons bij voorbaat te laten weerhouden door onmogelijkheden. Ons motto 'alles kan totdat het tegendeel bewezen is', leverde ons bewondering maar ook kritiek op.

Tegenstand was er ook toen wij besloten om vier maanden lang met een camper door Zuid-Europa te gaan reizen. Teun was twee jaar en we hadden nog geen andere kinderen. We hebben samen lange trektochten gemaakt, geschied en meer gedaan dan we eigenlijk bij voorbaat voor mogelijk hadden gehouden. Ik droeg Teun voortdurend tegen mij aan in een draagzak. Hij is door de reis erg veranderd, hij werd rustig en stopte met het vele huilen. Het is het beste wat we ooit hebben gedaan.

Na terugkeer veranderden de verwijten in bewondering en lotgenoten vonden ons stoer omdat we dat toch allemaal maar gedaan en gedurfd hadden. Maar weer was er de nodige kritiek toen ik fulltime aan de slag ging en 'niet koos voor mijn gezin'.

In die tijd suggereerde een 'medemoeder' dat ik als bladenmaker een blad zou moeten maken over oordelen, vooroordelen, ervaringen, vragen, onmogelijkheden en mogelijkheden in de wereld van gezinnen met een zorgintensief kind. Het idee werd voor mij steeds concreter. Zo'n blad was er nog niet, er was behoefte aan en ik behoorde zelf tot de doelgroep. Ik wilde dat blad gaan maken als een soort wegwijzer en platform voor gezinnen die allemaal het gevoel kennen er soms

alleen voor te staan. In 2010 werd *Lotje&co* geboren, het tijdschrift voor gezinnen met een zorgintensief kind.

Lotje is genoemd naar een figuurtje van Dick Bruna. Zijn *Lotje* zit in een rolstoel, maar wil gewoon met de andere kinderen spelen. Eerst mag ze niet meedoen maar al gauw wordt duidelijk

aanpak voor een dergelijk zwaar thema. Verschillende partijen moeten daarbij ook aan het woord kunnen komen, van gezondheidszorg tot religie.

We ontvangen naast geld uit de losse verkoop en abonnementen ook subsidie van de Nederlandse Stichting voor het Gehandicapte Kind. In de toekomst zou

'Ik denk dat het ook nuttig is als zorgprofessionals *Lotje&co* lezen'

hoe goed zij is. Ook met onze *Lotje* ging het al snel goed en het abonneebestand groeit nog gestaag. Het bijbehorende *Lotjeenco.nl* wordt frequent bezocht en door mensen gebruikt om hun verhaal te vertellen. De tijdschriftenbranche kende ons in 2011 de Mercur Lancering van het Jaar toe, een hoogtepunt.

Het blad gaat vooral over de zorg voor het kind en veel minder over diagnose. Maar niet alleen daarover. We willen een zo breed mogelijk lezerspubliek bereiken. Je vindt in *Lotje&co* dus naast onderwerpen voor de hoofddoelgroep ook recepten, gadgets en mode. Elk nummer heeft een thema en we willen daarbij geen taboes uit de weg gaan. Ik denk bijvoorbeeld al een tijdje na over het thema doodswens. Die wens komt net zoals bij veel gezonde kinderen, ook bij zorgintensieve kinderen voor. Het is vooral nog zoeken naar de juiste toon en

ik graag subsidieonafhankelijk zijn. Het is daarom belangrijk dat al onze projecten zo veel mogelijk kostendekkend zijn.

Voor een blad als *Lotje&co* vind ik het noodzakelijk dat de initiatiefnemer daarvan zelf tot de doelgroep behoort. Twee van onze acht 'vaste' freelancers hebben zelf ook een zorgintensief kind. Maar wat mij betreft hoeft dat niet voor het hele team te gelden. De taal blijft daardoor waarschijnlijk toegankelijker voor een groter publiek. Uiteraard is betrokkenheid bij de doelgroep wel een vereiste. Ik denk dat het ook nuttig is als zorgprofessionals *Lotje&co* lezen. Het biedt hun een kijkje in het dagelijkse leven van de directe naasten van hun patiëntjes. Ons blad is sowieso interessant en informatief voor veel meer lezers dan de doelgroep alleen. Het zou daarom heel goed zijn als *Lotje* ook in de wachtkamer lag.